

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Christophe Mourthé*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: *SAUVE-QUI-PEUT À KABOUL (I)*
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2014 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLIERS, GÉRARD de

SAS - Haos la Kabul / Gérard de Villiers ;
trad.: Eugen Damian ;
red.: Ioana Bârzeanu. - București : Meteor Publishing, 2014-
vol.
ISBN 978-606-8469-78-2
Vol. 1. - 2014. - ISBN 978-606-8469-79-9

I. Damian, Eugen (trad.)
II. Bârzeanu, Ioana (red.)

821.133.1-312.4=135.1

Gérard de Villiers

HAOS LA KABUL

(1)

Traducere din limba franceză
de *Eugen Damian*

METEOR
PUBLISHING

CAPITOLUL I

Soarele de-abia răsărise deasupra Qatarului atunci când ateriză pe aeroportul din Doha avionul care decolase de la Islamabad. Ora exactă era cinci și patruzeci și trei de minute. Boeingul 737 plecase din Pakistan cu ceva mai mult de două ore și jumătate în urmă.

De patru ori pe săptămână, această cursă aeriană lega capitala Pakistanului de cea a Qatarului. Avionul era nou-nouț, net superior vechilor aeronave deținute de PIA¹, care aveau un orar schimbător. Era plin ochi cu oameni de afaceri sau cu sărăntoci veniți să caute de lucru la Doha. Locuitorii Qatarului se duceau rar în Pakistan. Doar 200 000 de cetățeni se născuseră pe teritoriul țării și, în general, se ocupau cu exploatarea zăcămintelor de gaze naturale și cu gestionarea celor 1 500 000 de „sclavi” care asigurau funcționarea mecanismelor statale, printre care pakistanezi, indieni, filipinezi sau bengalezi.

Unul dintre primii pasageri care se prezentaseră la ghișeul de Imigrări era un tânăr cu barba frumos aranjată, îmbrăcat cu un costum prost

¹ Pakistan International Airways.

croit, fără cravată, cu un pardesiu de un maro spălăcit. Înalt, zvelt, avea un păr negru bogat, un nas puternic, pomeți proeminenți și o privire vie ce răzbătea de sub pleoapele grele.

Îi întinse pașaportul pakistanez ofițerului de la Imigrări: numele său era Gulgudin Ascari, negustor din Quetta, provincia Baluchistan.

– La ce hotel mergeți? întrebă ofițerul.

– Four Seasons, răspuse călătorul într-o arabă excelentă.

Prin urmare, era un negustor bogat. Four Seasons, situat pe Cornișa mărginită de West Bay, era principalul hotel al acestei mici insule, ale cărei gaze naturale le permiteau locuitorilor din Qatar să fie putred de bogați. Ofițerul de la Imigrări ștampilă fără să ezite pașaportul lui Gulgudin Ascari. Celor din Qatar le plăcea bogăția. De altfel, servieta-diplomat din piele de crocodil a acestui negustor pakistanez reflecta o anumită poziție socială.

Târând după el mica valiză pe rotile, Gulgudin Ascari ajunse la peronul unde așteptau taxiurile. Se urcă într-o mașină, căscând să-și rupă fălcile, nu alta. Rămăsese în urmă cu somnul. Sosise de la Quetta în seara din ajun și nu dormise decât trei ore într-un mic hotel al aeroportului din Islamabad, trezindu-se la ora unu și jumătate... Abia dacă se uită la zgârie-norii strălucitori din centru, scăldați în lumina răsăritului. Ajunse la

destinație, iar împrejmuirea din carton presat care servea pe post de parcare pentru taxiuri îi aminti vag de hotelul Serena din Quetta, unde se ducea adesea la diverse reuniuni.

În schimb, interiorul de la Four Seasons era modern, îmbrăcat în sticlă, aur și marmură. Gulgudin Ascari se bucură să ajungă în cameră. Primul lucru pe care-l făcu a fost să deruleze micul covor pentru rugăciune scos din valiză. Apoi se rugă îndelung cu fața spre Mecca.

Se dezbracă, făcu un duș prelungit, agăța de clanța ușii cartonașul pe care scria „*Do not disturb*” și se lungi pe pat.

Unica lui întâlnire urma să aibă loc de-abia la opt seara, dar era vitală, așa că trebuia să aibă mintea limpede. Cu sufletul împăcat după rugăciunea înfocată, adormi cu ușurință.

*

* *

Avionul Grumman particular cu trei motoare, înmatriculat cu numărul N.864329, fără niciun însemn distinctiv în afară de o mică inscripție de deasupra pasarelei mobile, formată din litere albastre: „Brown & Root Cie”, ateriză pe aeroportul din Doha la șaptesprezece și patruzeci și cinci de minute. Cu douăzeci de minute înainte de ora comunicată autorităților din Qatar. O cursă comercială care venea de la Dallas, Texas, cu o escală tehnică pentru realimentare la Madrid.

În afară de echipaj, la bord se mai aflau doi bărbați. Aceștia prezentară la ghișeul Imigrărilor pașapoartele americane pe numele de Carl Gorman și James Angleton.

Doi oameni de afaceri obișnuiți, puțin cam obosiți după o călătorie de douăsprezece mii de kilometri.

În mai puțin de o oră, se instalară în cele două camere reținute la hotelul Four Seasons. Cel mai tânăr, James Angleton, se uită la ceas și propuse:

– Ne întâlnim la bar la șapte și jumătate? Rezerv o masă la Fortuna pentru ora opt.

– *Right on!* acceptă Carl Gorman înainte de a închide ușa camerei.

*

* *

Fix la ora șapte și jumătate, silueta înaltă a lui Gulgudin Ascari își făcu intrarea în bar, fiind reperată imediat de cei doi americani. James Angleton se ridică și se îndreptă spre pakistanez.

Cei doi bărbați își strânsesă îndelung mâinile. Se mai întâlniseră de trei ori până acum și se apreciau reciproc.

– Am rezervat un separeu la Fortuna, preciză americanul. Vreți să bem ceva aici?

– Mai bine să mergem la restaurant, propuse Gulgudin Ascari.

Nu bea alcool și nu-i plăceau localurile publice, unde întâlnea tot felul de femei străine aproape dezbrăcate...

Cei trei bărbați se duseră la restaurantul italian, bijuteria hotelului Four Seasons.

Masa fusese aranjată și pe ea se găseau vin, apă minerală și sucuri de fructe. Înainte de a se așeza, cel mai tânăr dintre americani se întoarse spre tovarășul lui și-i spuse:

– John, ți-l prezint pe mollahul Abdul Ghani Beradar. E membru în „*Rahbari Choura*”² din Quetta și se bucură de o totală încredere din partea mollahului Omar.

Se întoarse spre mollah și continuă:

– Vi-l prezint pe John. Nu sunt autorizat să vă dezvălui identitatea lui, dar vă pot spune că a venit special de la Washington ca să vă întâlnească. E un apropiat al președintelui și se află aici în această calitate.

Cei doi își strânseseră mâinile, iar James Angleton, în realitate Clayton Luger, director adjunct la CIA, însărcinat cu operațiunile clandestine ale Agenției, arătă spre masa rotundă.

– Am comandat aperitive din legume și carpaccio – excelent preparat aici. Pe urmă putem

² Adunarea.

alege orice fel de paste dorim. Au un bucătar-șef de excepție.

Se așezară și-și turnară de băut. Clayton Luger ceruse să nu fie deranjați și avea la dispoziție o sonerie discretă cu ajutorul căreia îl putea chema pe chelner.

Directorul adjunct de la CIA se servi cu un Chianti, apoi ridică paharul.

– Pentru întâlnirea noastră!

Ciocniră ușor paharele, păstrându-și același aer grav. După ce bău o înghițitură, Clayton Luger se uită drept în ochii mollahului. Era mai solid decât el, avea ochi albaștri, părul alb și inspira respect.

– Din partea dumneavoastră, îl întrebă el cu o voce calmă pe afgan, cine mai e la curent cu această reuniune?

– Sunt mandatat de mollahul Omar. Din „*Rahbari Choura*” nu mai e nimeni la curent.

– Dar pakistanezii?

Afganul ezită aproape imperceptibil, apoi declară:

– Evident că pakistanezii știu că vin aici! recunosc el.

Era de notorietate faptul că „*Choura*” talibanilor din Quetta era supravegheată atent de ISI³.

³ Inter-Service Intelligence/Serviciul de Informații pakistanez.